

giver, og som vi fra vor Side den Gang lagde til Grund for Forslaget om en større Lønningsforhøjelse. Det er da en Selvfølge, at da vi her i dette Lønforlag ser, om jeg saa maa sige, en Honorering af de Krav, vi den Gang gjorde gældende, kan vi paa det bedste anbefale disse Lønninger.

I § 8 staar der, at Inddelingen i Lønklasser finder Sted under Hensyn til Embedernes Omfang og Betydning. Det er nogenlunde samme Paragraf, som findes i Præstelønningsloven for det øvrige Land. Ser vi nu paa den Fortegnelse over Embeder i 1ste Lønklasse, der er nævnt i Lovforslaget, viser det sig, at Embedernes Betydning har været til Grund liggende for denne Inddeling, vi ser endvidere, at Kirkeministeren nævner Traditionen. Men naar man saa ser, at Frederikskirken er sat i 1ste Lønningsklasse, forstaar man, at her kan Hensynet til Traditionen ikke have spillet nogen Rolle; for det er jo Tietgen, der har bygget den, hvad vi endnu alle kan huske. Derimod er Vor Frelsers Kirke, en af de ældste Kirker her i Byen, udeladt af denne Oversigt over 1ste Lønklasse. Medens der nu altsaa er taget Hensyn baade til Betydning og til Tradition, er der et Punkt, der ved Ansættelsen af denne højere Lønklasse ikke er taget noget som helst Hensyn til, nemlig Omfanget af det Arbejde, som kræves i de forskellige Sogne. Ser man paa den Oversigt, som Professor Warming har udsendt om Befolkningstallene, opdager man den Mærkelighed, at langt de fleste af de Sogne, som er optagne her, hører til Sogne med det mindste Antal Indbyggere. Fraregnet Vor Frue og Frederiksberg Kirke er det nogenlunde de mindste Sogne, hvis Præster kommer i 1ste Lønningsklasse. Men jeg vil endda lade det gaa baade med Traditionen og med Betydningen, naar man virkelig vilde honorere Omfanget af Arbejdet ved i denne Lønklasse at optage de Embeder, hvor Sognene er over 20 000 Indbyggere.

Jeg vil dernæst omtale et lille Punkt under § 12. Der nævnes der et personligt Tillæg, som skal ydes i det Tilfælde, at en Præst ikke kan overkomme Arbejdet inde i København og i den Anledning som mere eller mindre Invalid skal flyttes ud paa Landet. Der skal da ydes et personligt Tillæg; men jeg vil gerne spørge den højtærede Kirkeminister, hvorfra dette personlige Tillæg skal komme. I den Lønmasse, som er omtalt, og hvoraf Staten skal udrede Udgifterne, er dette Løntillæg ikke omtalt. Jeg vil derfor gerne spørge, om det er dem ude paa Landet — dem, som

faar den invalide Præst —, eller det er den Menighed, der slipper af med den invalide Præst, der skal udrede dette Løntillæg.

Vi er, som det fremgaar af, hvad jeg har sagt, ligesom de øvrige Partier af den Mening, at Lovforslaget med Hensyn til Lønningerne og deres Størrelse maa overvejes med den størst mulige Velvillie i et Udvalg. Der er imidlertid fra de 3 andre Partiers Ordføreres Side ved Behandlingen af dette Lønningslovsforslag fremført principielle Betragtninger udover saadanne, der tager Hensyn til selve Lønningsbestemmelserne, medens man ved de andre Lønningslove har sagt, at det være rene Lønningslove, hvor man ikke ønskede at tage Hensyn til noget som helst andet. Ogsaa jeg maa nævne nogle mere almindelige principielle Spørgsmaal. Der er først den her som § 29 tilbagevendende Bestemmelse, som ogsaa jeg mener er uheldig affattet, men om hvilken jeg maa sige, at en hvilken som helst Affattelse vilde kunne give Anledning til endnu større Anker. Dernæst er der Spørgsmaalet om dette Lovforslags Indflydelse paa hele det store frivillige kirkelige Arbejde, som udføres her i København. Det manglede bare, at disse Lønningslove i nogen Maade skulde komme til at binde f. Eks. den københavnske Kirkefond. I saa Tilfælde vilde Gennemførelsen af Lovforslaget være købt alt for dyrt.

Hvad nu Lovforslagets § 29 angaar, falder den nøje sammen med Ordlyden i § 36 i den almindelige Præstelønningslov. Jeg mener ligesom de 3 øvrige Partiers Ordførere, at man ikke kan have en saa vigtig Paragraf anderledes i København end i det øvrige Land; men efter at vi har vedtaget Paragraffen for Landets Vedkommende, er Svarene fra Meningsraadene i København-Frederiksberg, endvidere fra Københavns Kommunalbestyrelse og fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse indløbet. Det forekommer mig noget mærkværdigt, at Kirkeministeren i den Skrivelse, han har udsendt til Meningsraadene, fastslaar, hvad han kan tage imod. Ser man den Skrivelse, der er udsendt den 22. August til Meningsraadene, staar der, hvad Ministeriet i al Almindelighed kan slutte sig til. Det samme vejledende Moment har Kirkeministeren bragt til Anvendelse ved i Kommissionen at udnævne sin Departementschef til Formand for Kommissionen.

Endnu uheldigere er den Maade, paa hvilken Menighedsraadenes Svar er blevet modtaget af Kirkeministe-